

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Papigráf

II. évfolyam 8. szám 1993. március 3.

SÍTÁBORI KRÓNIKA

Motó: Nem ártatlan az, aki árt önmagának. Joubert

A tartalomból

- Molnár Lajos: Hitfogyatkozás
- Szabó László és Szeitz Adél
grafikái
- Szmöre élményei és illusztrációi
- Bágyi László fragmentumai
- Horn Gábor: Közéleti hírek
- Rózsa Géza illusztrációja

Szabó László: Síoktatás

REGYVÉNY

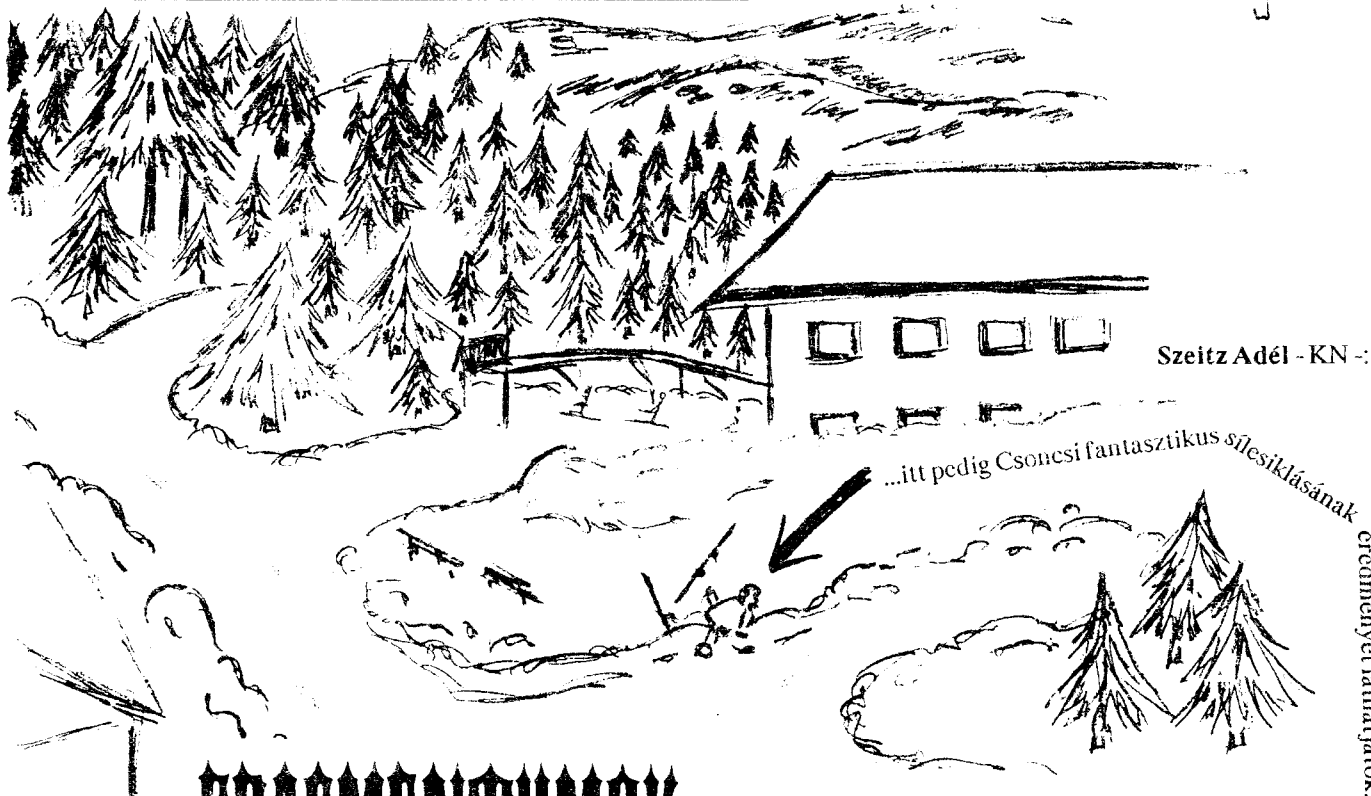
A februári sítábor elég nagy viharokat kavart a harmadik negyedév első hetében. Elég gyakori beszédtema volt diákok, tanárok és - gondolom - szülők között egyaránt. Részben az átélt pozitív élményeket osztották meg a résztvevők az itthonmaradottakkal, részben a botrányok és következményei foglalkoztatták az iskolapolgárokat.

De úgy tűnik, minden csoda három napig tart. A beharangozott sítábori különszám meglehetősen véznácska lett. Mindössze öten - a Politechnikum egyötödéből! - éltek a nyilvánosság lehetőségével.

Vajon miért?

/A megfejtéseket a szerkesztő összegyűjti, és (ha lesz mit) a Nagyérdemű elé tárja./

egy (nem csupán a sítáborra)
kíváncsi, naiv iskolapolgár

FRAGMENTUMOK

Szlovákia, 1993. jan. 31. - febr. 06.

Mi a baj?
Van-e baj?
Újra: magától értetődő-e, hogy AZ baj? A MI? Ami.

Van itt három nyomvonal. (Most már adott.) Sorjában:

A hó kezd (folytatja?) eltűnni. Alig van már, az is inkább jég, jegecske. Tehát kilátszik a földnek (Föld) szakadt gúnyája.

Nem jó, nem jó; cöccögünk, kicsit elégedetlenkedünk, - nének, ha nem lennénk kezdők, s nem lenne szinte elég bajunk hó nélkül is. Pontatlan így: merthogy a hó a bajunk. Meg a lécs. Hiszen csúszik az utóbbi az előbbin, nekünk túl jói. Nem mondanám, hogy urai vagyunk a sínek. Magunknak ekkor még igen.

A helyzet később sem javult. Kerestük a havat, nemigen találtuk, jéggel paroláztunk. Nem baj, majd jövőre! (?) Dehogynem baj! De jött más botrány, hát a hó (inkább a hiánya) felejtődött.

A síoktató könnyed mozgása elbűvöl. Tanít rendesen, segít, túlórázik, kacajt lop szélszárította ajkunkra. (Nívea.) Aztán hibázik nagyot. Mint albán számár (miért éppen?) leissza magát, s megpróbálja kósza vágyait kielégíteni. Tekergése nem jár eredménnyel: az éj közepén kipenderítik őt a leányágyból. A levegő vibrál - hajnali ötig. Akkor lefekszünk aludni. Közben kérdések sora közös célzattal: vajon mi is történt? Vannak válaszok, kerekedik valami kép. Ez az egész nem kellemes, utálom is már, nem is mondok róla többet, tán csak azt: botrány. Remélem - az.

Más. A tanár kér. Ezt, azt, határozottan vagy bátortalanul. A sok diák csak néz. ámul-bámul, "mit ugrál ez, mi baja?"

Nem is nagyon tesz eleget semmiféle kérdésnek. ("Miért üti bele az orrát?!")

Közbevetés: normális-e az, hogy egy együttműködésre alapozó iskolában a diák ellenségként kezeli a tanárt?

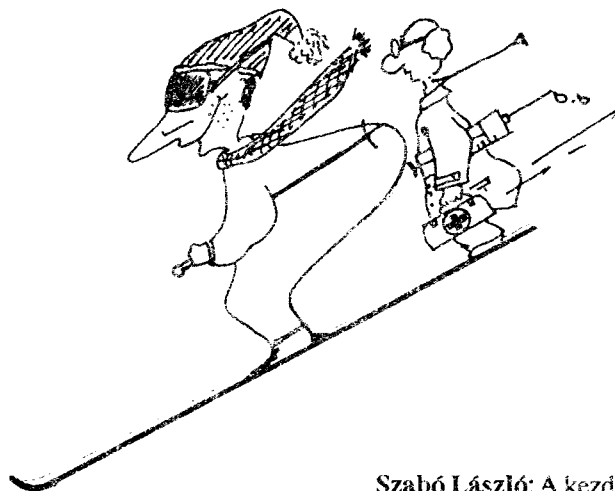
Csikorog valami közöttünk. Máshonnan valami szag jön, de nem büzlik. (Dánia messze van.) Későn kapunk észbe.

Na de hogyan majd ezután? Óránként szobaellenőrzés, hallgatóság, kémkedés? Borzasztó, ha a bizalom oda. A mindenféle bizalom, a síoktatók iránti bizalom is, persze. No, erről még tudnánk mit mondani. (Regény-e ez? Nem, nem.)

Biz' ez volt a három nyomvonal. Volt, van is még némi csüggedés, ami persze odalesz, mert jönnek új napok meg új csüggedések (örömök?).

Hogy is van ez?

-bél-

Szabó László: A kezdő

EGYÜTTMŰKÖDÉSI SZÁNDÉKNYILATKOZAT

Mi, a diákok és a tanárok képviselői megvitattuk a tábori élet szabályait. Azokat értelmeseknek, betarthatóaknak és betartandóaknak találtuk. A további napokat ennek tudatában kívánjuk együtt eltölteni.

Nem akarunk együttműködni azokkal, akik a szabályok sorozatos megszegésével a tábor hangulatát elrontják, céljait semmibe veszik, azok megvalósítását akadályozzák, a diákok és a tanárok közötti kommunikációt ellehetetlenítik.

Szlovákia, 1993. febr. 1-2.

Csabai (Souch)
 Bágyi László
 Fancsán Lita
 Molnár János
 Juhász
 Tóth Dáni

Tóth Dáni
 Kőrösi Ágnes
 (F. Öldi)
 Káka Zsuzsanna

Hódmező Köszö
 Schenk
 Karasson Katelin

Fülöp Dalma

Sós Zoltán
 Mestő Eszter
 György Kata

Pudák

(Souchy Zoltán)
 Tóth Szilárd
 Tóth János

Karasson Katelin
 Szent Adorján
 Rácz Nóra
 Pudgye István
 Ákos Ágnes / U.I.P.
 Szép Anita

HITFOGYATKOZÁS

Az idei sítáborról nagyon sokféle hangvétellel, de talán még ennél is többfajta tanulságot, tapasztalatot leszűrve lehetne beszélgetni, írni. Egyik lehetőségként egy fél Poligráfot megtöltő tanulmányban tudna az ember minden - hite szerint - fontos részletre kitérni. Másik megoldásként a mesélő szabadon garázdálkodhat: eldöntheti, hogy melyik a legérdekesebb, legizgalmasabb, legmegrázóbb "történet" számára a megélt ezeregyből. Eme sorok írójának az utóbbi út a megfogható, a követhető, a követendő.

Úgy érzem, hogy "valami" elveszett a Politechnikumból. (Vagy netán soha nem is volt meg?) Ezt a "valamit" lehetne - bármennyire patetikusan szól is a kifejezés - alapvető erkölcsi érzéknek nevezni.

Tudniillik történt a sítáborban - többek között - egy szerintem egyértelműen csak tragédiának minősíthető esemény, amely tönkretette azt, amire - úgy vélem - nem csupán én készültem izgalommal, várakozással, hanem mindannyian. A sítábor szerda éjjel kimúlt. Hóhérai Tóvizi György és Nagy Bálint voltak. Két olyan síoktató, akik jövetelének a tavalyi fantasztikus tábor után különösen öröltünk, az ott mutatott lelkesedésük, odaadásuk, szakmai tudásuk, emberségük, megbízhatóságuk (és sorolhatnám még) miatt. Akikben eddig soha nem csalódtunk. Most annál nagyobbat. Én ennél becsapottabbnak még az életben nem éreztem magamat.

Ettől viszont lehetett volna a "temetés" méltóságteljes, de legalábbis elviselhető, közös bánattal és keserőséggel. Ennek egyetlen feltétele volt: a fehérről mindannyiunknak azt kellett volna gondolnunk, hogy fehér.

Alapvető véleménykülönbség volt és van köztünk és a diákok érzékelhetően nagy hányada között. Nem a jogi út szükségessége körüli vitára, sőt nem is az ezzel kapcsolatban elhangzott "érvekre" gondolok. Az itt kialakult ellentét valamiképpen érthető. Tóvizi György felelősségét a diákok sem vitatták. (Nehéz lett volna...) A Nagy Bálint tettének (tétienségének) megítélésében mutatkozott gyökeresen eltérő álláspont az, ami megrengetett bennem egy világot, amelynek nevét mindannyian pólónkon hordjuk, hirdetjük.

Mellőzöm az események pontos leírását, hiszen nyilván mindenki hallotta már, remélhetően hiteles, tárgyilagos elbeszélésben. Mégis meg kell kérdeznem: mi is történt? Mit nem tett vagy tett (ahogy tetszik) Nagy Bálint? Ő, aki a Közgazdasági Politechnikum megbízottjaként síoktatásra vállalkozott. Ő, aki annak ideje alatt napi öt-hat órában teljes felősséget, tehát nem csupán szakmai, hanem - diákcsoportról lévén szó - pedagógiai(!) felelősséget is kapott. És mindezt nem szerelemből kellett tennie, hanem pénzért.

Amennyiben "csupán" beszélget a diákok szobájában éjjel egy óraker - miután többször figyelmeztettük: a takarodó a tanulóknak tíz óraker van - már ez is jóvátehetetlen hiba. Lehetett volna egyet nem értenie a pedagógusok álláspontjával, de alkalmazottként ebbe az ügybe, főként ilyen eszközzel (nyilvánvaló bojkott!), beleszólni joga nem volt. Rendelkezésére állt a lehetőség, dönthetett úgy: ő többet ezekkel a pedagógusokkal sítáborba nem megy. Egy elvállalt megbízást azonban mindenképpen teljesíteni kell. Abnormális körülmények között persze nem. A diákok tíz órai

takarodójához való alkalmazkodás, annak tiszteletben tartása vélhetően minden normális ember számára követhető. Nagy Bálintot nem hittem, hiszem örültnek. Tartom viszont eljárását, megbízói becsapását és ezek miatt őt magát is tisztességtelennek.

Szmöre rajza

Persze nem csupán beszélgetésről volt szó. A szoba első felében egyik diákunk rendkívül ittas állapotban feküdt, Tóvizi György pedig egy másik ágyban "próbálkozott", molesztálta a Politechnikum egyik lánytanulóját. És mindezek közepette Nagy Bálint nyugodt társasági életet élt, cseverészett a szoba másik végében.

Természetesen hibázni lehet. Ekkorát persze szerintem nem. Ugyanakkor ha valaki - többek között - elmondja a botrányt követő éjszakai meghallgatáson, hogy (csak nagyjából, tartalmát tekintve tudom idézni): "...te is tudod, hogy a sítúrák a partnerkapcsolatok létesítésének kiváló alkalmai, Tóvizi Gyuri egész életében bolondította a lányokat...", tehát nem megbánást tanúsít, hanem a lefüleltségből fakadó zavartságot, értetlenséget (Ez egy természetes ügy, minek ezt felfújni?), tovább megyek: szinte sértettséget, és mondja ezeket egy középiskolai táborban, egy ilyen esemény után, amelyet tétlenül szemlélte és ezzel pártolt, nos ezek után cselekedetének, szerepének, személyének megítélése csak egyféle lehet.

És másnap délelőtt következett be az, ami miatt nem találom a helyemet. A diákság egy komoly részének markáns véleménye az előbb felsorolt érvek hatására sem változott, ők is egyfélért gondoltak. Mást, mint mi. Szerintük a fehér fekete: Nagy Bálint nem bűnös.

Mondom: tévedni, hibázni lehet. Lehet a síoktatót havernak tekinteni, lehet felnőtséget, felelősséget nem észrevenni, nem meglátni, elfelejteni. Ragaszkodni azonban ehhez az állásponthoz a pedagógusok által adott információkat megismerve, érveiket többször meghallgatva, az ordító, bár kellemetlen igazságról azt állítani, hogy hazugság..., nos ez puhábban fogalmazva gyengeség, elvakultság, keményebben: bűn.

A riasztó, az "iskolarengető" ebben számomra az, hogy nem magára maradt, elszigetelt, a diákok többsége vagy legalább jelentős soka-sága által legalábbis vitatott vélemény volt ez, hanem Nagy Bálinttal kapcsolatban a legizmosabb, legmarkánsabb nézet, amely a Politechnikum tanulóinak egyötöde jelenlétében, bábáskodása mellett, segítségével alakult ki. Ez az egyötöd pedig nem rosszabb, nem jobb, mint a másik négyötöd, iskolánk egy átlagos társulata. Jól reprezentálja a Politechnikum diákserégét.

És itt a vég(e): ilyen a mi iskolánk? Talán odáig merészkedne ez a Nagy Bálintot felmentő gondolat, hogy ha én, Molnár Lajos állok bent az események közben a szoba hátsó felében vidáman, gondtalanul beszélgetve, engem is felmentenének? Vagy nem, mert ez az ügy személyfüggő?

Molnár Lajos

VAKÍTÓ NAPSÜTÉSSEN...

Vakító napsütésben érkeztünk, vakító napsütésben sieltünk, és vakító napsütésben is hagytuk el a terepet hat nappal később. A bökkenő csak az, hogy a vakító napsütésben nem akart hó esni. Márpedig az kellett volna! Legalább az illúzió kedvéért, ha másért nem is. A poszttereken láttunk havat, használhatót, de az az ottani nem volt a legjobb. Amikor megállt mellettem valaki virágot szedni a pálya közepén..., vagy menet közben arra lettem figyelmes, hogy egy kisebb embercsoport napozik...

Mellesleg a pályán csak fürdőruhában és hegesztőszemüvegben lehetett megmaradni.

Szmöre - VV -

Aki legelőször megtalál a helyes válasszal, jutalomban részesül!

Szabó László
(aki sportban nem ismer tréfát)

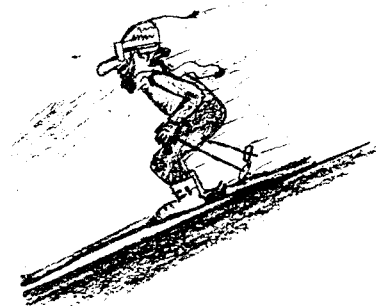
(EGYIK) BUKÁSOM TÖRTÉNETE

Ellenőrzöm a kötéseket, megnézem, mennyi hó tapadt a lécem aljára, megvizsgálom a ruházatomat. A mellettem álló ember ugyanazt teszi.

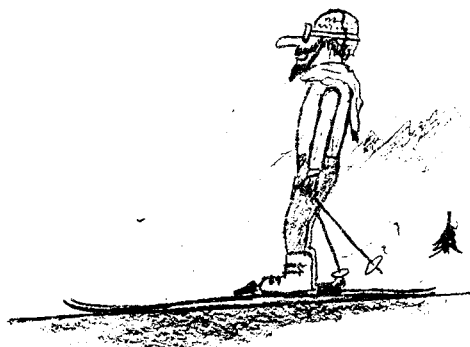

Amikor készülségünk elér egy bizonyos határt, egymásra nézünk és elkiáltjuk magunkat: Rajt!

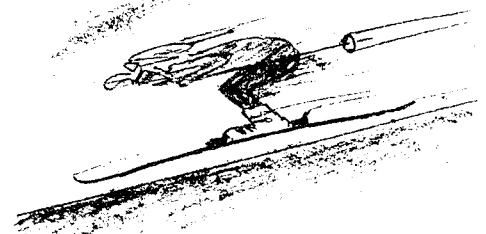
Érzem, amint begyorsul alattam a léc, elkezdnek remegni cipőmön a csatok. Körülnézek, nincs-e valaki hatótávolságon belül, mert azt menthetetlenül telibekapom. (Fontos, hogy ezt mindig indulás után ellenőrizze az ember, miután gyorsulása már megállíthatatlan.)

(Nincs is annyira megfagyva!) A sebesség, amit szerettem, kezd egy idő után kínossá válni: túl gyors vagyok, el fogok esni. Alkalmazom a frissen tanultakat - elkerülve ezáltal egy frontális ütközést egy lassúbb sielővel. Amikor kisebb buckákra siklom, néhány másodpercig elemelkedem a talajtól, néha direkt, néha nem. Úgy hívják ezt, hogy a sebesség mámora. Társam, akit az imént hagytam magam mögött, most előnyt szerezve húz el mellettem. Jobban összehúzó magam, lábaimat összezárom, a két bot antennaként meredezik hátrafelé. Egyszer csak a hó - mint olyan - megszűnik létezni pár méter erejéig, és helyét némi gyp és sár kíséretében hegyesen az ég felé nyújtózó sziklacsúcsokkák foglalják el.

Ruhámat tépi a szél, arcomat mélyhűtött pengeként hasítja, átjárja minden porcikámat, be a csontomig, lehántva a körülötte levő fagyott hústömeget. Ekkor már tojásban vagyok, és "alacsonyítamadó bombázóként" repesztek lefelé a fagyott táj felett néhány centivel.

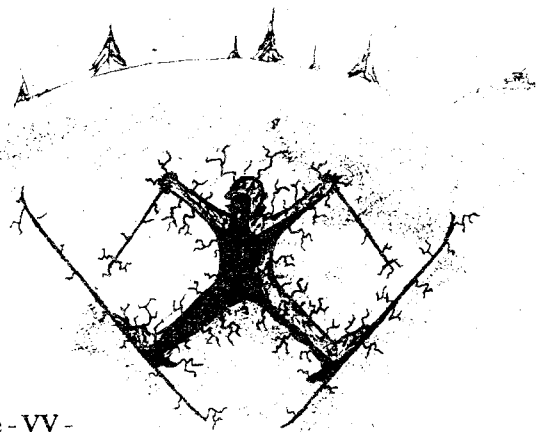

Érzem, amint vér áramlik le a fejem-
ből, és amint formálódik a gombóc a
torkomban. Halálrémműlten emelem
föl az egyik lábam, hátha sikerül...

De nem. Egyensúlyomat veszítve
bukom alá, most már ismét a hóra. Az
ütés erejét nem érezve esem hasra,
miközben a bot keményen beleáll a
gyomromba. (Nem tudom, miért
olyan fontos, hogy a csuklómra
csavarjam azt az átkozott bőrt. Így
most nem tudtam eldobni.) Mint egy
megbolondult körhintában, úgy forog
velem a világ. Mire nagy nehezen
megálllok, arra eszmélek, hogy a léc
borzasztó fájdalom kíséretében
csavarja jobbra a bal lábamat, a
másik lécem valahol messze fekszik a
hóban. A botok alattam, feszítve a
csuklómra. Az arcom és a nyakam
tele van hóval, a satyim egy bokor
tetején.

Nagy nehezen összevakarom magam,
és elindulok lefelé, most már
lassabban. Leérek és a kékruhás -
Béla -, aki megnyerte ezt a menetet,
széles mosollyal fogad. A mosoly jó
gyógyírnek bizonyul, mert újult
erővel csörtetünk a felvonó felé...

Szmöre - VV -

A SÍTÁBORI KRÓNICA VÉGET ÉRT, KEZDŐDIK A KÖZÉLET

A VÁLSÁGSTÁB

I. FORDULÓ

A február 11-i fórumon történő megállapodásunknak megfelelően február 19-én délután összeült a válságstáb. Az, hogy a Politechnikum sorsa, jövője az iskolapolgárokat nagyon is foglalkoztatja, már abból is kiderült, hogy minden osztály legalább 2 fővel képviseltette magát. Az is egyértelművé vált, hogy az egyes osztályok megbízottjai különböző mértékben készítették elő a részvételüket. Voltak olyanok, akik láthatóan az osztályukban közösen kialakított véleményeket képviselték, és voltak olyanok is, akik inkább csak magukat.

A válságstáb abban maradt önmagával, hogy folytatja munkáját, hiszen mindannyiunk számára fontos az, hogy azokra a problémákra, amelyek mind a tanárok huzogásain, mind a fórumokon, mind az osztályidőkön felmerültek, közösen próbáljunk meg választ adni.

Megállapodásunknak megfelelően az alábbiakban arra teszek kísérletet, hogy a Huzogás által jelzett problémákat az osztályok elé tárjam azzal a szándékkal, hogy azokat Ti is minősítsétek, esetleg saját napi problémáitokkal egészítsétek ki és a problémák okait elemezzétek.

A pedagógusközösség problémái:

- A Politechnikumban hiányzik a rendszeres, folyamatos munka.
- Jó néhány diákunk mára már teljesen reménytelen helyzetben van, közülük sokan látványosan (a többséget is demoralizálva) fel is adták.
- Nincs becsülete annak, ha valaki akár az órán, akár a beszámoló során kimagaslóan teljesít.
- A diákok céljaikat minimalizálni igyekeznek, nincs más cél, mint átmenni a vizsgán.
- Az órák egy jelentős részében egyáltalán nem lehet dolgozni, néhányan tudatosan és rendszeresen szétverik egy-egy csoport munkáját.
- A tanárok tehetetlenek, nincs semmiféle eszköz a kezükben.
- Minden alapelvünk és törekvésünk ellenére is diákjaink egy jó részére jellemző az állandó szorongás, félelemérzése.
- A tanárok is állandóan szoronganak attól, hogy a Politechnikum diáksága által nyújtott feltételek között nem tudják teljesíteni a felvállalt ígéreteiket.

- Nem működik a tantárgyfelelősi rendszer, a tantárgyak nagy részében nincs visszajelzés a tanárok munkájáról.

- A Politechnikum minden szempontból egyre inkább lepusztul, úgy tűnik mintha nem történne itt semmi.

A fenti problémák nyilván folytathatók, tegyék is hozzá saját meglátásokat, problémáikat.

A válságstáb megállapodásának megfelelően most csak a tanulmányi munkára térünk ki. Abban maradtunk, hogy még két témakörrel foglalkozunk:

- együttműködés-képtelenség a Politechnikumban;
- a Diákönkormányzat ügye.

A vita során néhány megoldási javaslat is előkerült. Kérünk benneteket, ezeket is beszéljétek meg, és ha látjátok értelmét, használjátok is azokat. Ezek a következők voltak:

1. Néhány osztályban már működik a diák korrepetálások rendszere, amely nem helyettesítheti a szaktanári korrepetálást, de mindenképpen kiegészíti azt.

2. Az órai munkát rendszeresen szétverő diákok nem elsősorban a tanári munkát akadályozzák, hanem sokkal inkább azokat a társaikat, akik tényleg dolgozni szeretnének. Ezért merült fel annak le-

hetősége, hogy az órai munkát akadályozókkal szemben az adott csoport tagjai lépjenek fel, és nem csak a tanár, akinek erre kevés lehetősége, eszköze van.

3. Néhány iskolapolgár esetében születtek olyan szerződések, amelyben az érintettek kölcsönösen megállapodtak abban a minimumban, ami ahhoz kell, hogy valaki a Politechnikum iskolapolgára maradjon.

Ilyen és ehhez hasonló konkrét megoldási javaslatokat is szívesen fogadnánk a válságstáb további munkájában. Az együttműködés szempontjából borzasztó fontos lenne, hogy az osztályok beszéljék végig a fenti problémákat, és képviselők a vita során kialakított álláspontjukkal vegyenek részt a válságstáb további munkájában.

Jó huzogást minden iskolapolgárnak!

A válságstáb következő ülése március 2-án, kedden 15 órakor kezdődik.

Budapest, 1993. február 23.

Barátsággal:

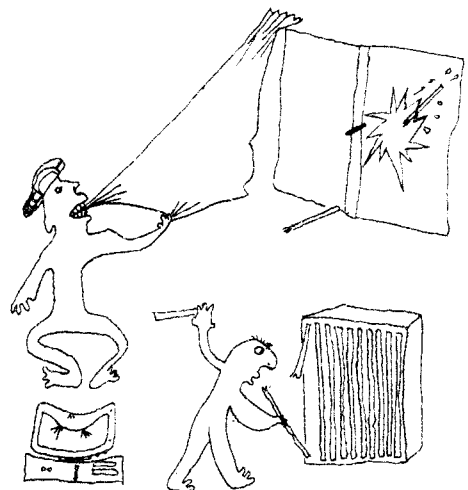
Horn Gábor

KÉPEK A POLITECHNIKUMBÓL

TECHNO KOLJA CSITÍTJA TÁRSAIT

Techno Kolja

Rózsa Géza illusztrációja

A POLIGRÁF KÜLÖNSZÁMA A **SENKO KFT.** TÁMOGATÁSÁVAL JELENT MEG.

POLIGRÁF

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -

- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -

- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -

- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
(Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)

- 220 példányban -